

“Hayır!” diye geçirdi aklından, “*Kimin nesine ki bir kör, dalga geçsinler benimle.*”

Âdem, yüzü gözü ekşimiş biçimde, başını dayadığı asasından ayrılıp, bin güçlük içinde, oturduğu kanepenin yanına dayadı. Otururken bıraktığı kitabını el yordamıyla bulup eline aldı.

Rasgele bir sayfada ellerini bir süre gezindirdikten sonra yüzüne kapatıp, derin derin soludu. Ne olduğunu bilmediği bir huzura kavuştuğunu hissetti. Ama beri taraftan da az ötesinde bir yerden bir şeyler duyuyordu. Birileri vardı hemen az ötesinde, kimdiler, neydi, neciydiler bilmiyordu ama birileri vardı, seslerini duyuyor ve üzülyordu. Öyle olduğuna inanmak istemese de o birileri kendisiyle dalga geçiyorlardı.

Derin bir “Ah!” çekerek kitabı dizlerinin üstüne indirdi yeniden. “*Kimin ne dediğini neyleyim. Mis gibi kokusunu alabildiğim şu kitapları bir de görüp okuyabilseydim.*” diye hayıflandı kendince.

Görüp de çok bir şeyler elde etmek derdinde değildi. Az öncesine kadar gür, yemyeşil yapraklara bürünmüş, şu parkı baştanbaşa kuşatan, Âdem’in görmeyen gözlerine hayıflanmasının utancından sararıp, çırılçıplak kalan ağaçları... Rüzgârlı bir havada çırpınan bir denizin sesini andıran havuzun fiskiyesinden fişkırان suların muhteşem raksını seyretmek... Mavi, siyah, ela, yeşil diye duyduğu renklerle bezeli bir kızın gözlerinin derin dehlizlerinde kaybolmak... Deniz kenarında kıyıları döven deli dalgaları, fırtınalı bir gecede insanları ürküten şimşekleri görmek değildi derdi. Eline aldığı herhangi bir kitabı okusa, okuyabilse... Bir yandan kitabın sayfaları arasında kaybolurken, öte yandan da kitaptan yayılan harika mürekkep kokusunun sarhoşluğuna kapılsa... Daha ne isteyebilirdi ki.

— Terbiyesizlik yapmayın bre! Biraz saygılı olun, edebinizi takının. Def olun gidin şuradan.

Tanıdık gibi gelen bir ağızdan dökülen sözler ve kaçışan birkaç kişinin ayak seslerinin şiddetiyle sıyrıldı hayallerinden. Anlamak istedi neler olduğunu, ama nafile. Sağına doğru bakındı, karanlık; soluna doğru döndü yönünü, karanlık... Her ne yana baksa karanlık...

Ne yapacağını bilemez bir halde, öylece kalakalmış, telaşla beklerken bir el omzuna dokundu.

— Merhaba, dedi, nasılsın Âdem?

Tanıdık bir ses, Mete. Karanlık dünyasında yürüdüğü yollara el feneri tutarak aydınlatmaya çalışan sadık bir dost. Gülümsemekle yetinebildi ancak. Az önceki kargaşa gürültüsü dizlerinin bağına çözmüş, her zamanki gibi ayakta karşılayamamıştı dostunu. Rengi atmış, yüzü gülmüyor, üstelik de garip bir telaş yüklenmişti.

— Aldırma Âdem! dedi Mete.

— Yok, bir şeye aldırıldım yok...

— Neye sıkıldı canın bilmiyorum; ama hiçbir şeyi takma kafana. Bak! Sana ne aldım.

“Bakmak!” ama nasıl... Adeta istemediği halde eline zorla tutuşturulan bir şeyi kavradı. Ellerini bir süre gezindirdikten sonra “*Şu Mete ne kadar iyi bir arkadaş ve ne kadar garip bir adam.*” Diye düşündü. Yüzünde beliren hafif bir gülümseme ile yüzünü Mete’den yana döndürdü:

— Ne garip adamsın sen, sanki görüyormuşum gibi, bir de paket mi yaptırdın?

— Hediye bu, paketsiz olmaz.

— Zeynep Ablam vardı eskiden. Hep o getirirdi bana kitapları. Bizim alfabemizle yazılmış kitaplar da getirirdi. O normal kitaptan takip ederdi ben okurken. Ama böyle paketli değildi hiçbirisi. Sen niye paket yaptırıyorsun ki, anlamadım hala...

Zeynep Abla, harfleri de tarif ederdi Âdem'e. “*'A' harfi evlerin çatısına benzer, 'B' harfi gözlüğe, 'C' harfi gökyüzündeki hilale...*” Uzayıp giderdi benzetmeler. Ağzı açık, hayran hayran dinlerdi Zeynep Ablasını da bir soruyu sormadan edemezdi bir türlü: “*Peki ama gözlük nasıl bir şey Zeynep Abla? Ev nasıl bir şey, çatısı nasıl şey...*” Aldırmaz gibi davranır, “*Aman canım! Kötü, acayip bir şey işte...*” deyip geçiştirmeye çalışır, ama yüzünü görenler mahcubiyetini ve her seferinde bu hataya düşmenin kızgınlığını hemen okuyabilirdi yüzünden.

Mazide kalmış hatıraların ateşini söndürmek üzere birkaç damla yaş yanaklarına doğru süzülürken;

— Az önce burada birilerini kovan sendin değil mi?

dedi. Mete, sıktı yumruklarını. Ne yapacak, ne diyecekti şimdi... Hemen ileride oturan birkaç lise öğrencisi gencin, Âdem'in gözleri görmemesine rağmen elinde kitapla oynuyor olmasını, kendilerine eğlence aracı ettiklerini nasıl söyleyebilirdi. Hepsisi de çocuk sayılırdı henüz, ama insanların özürleriyle dalga geçmenin yanlışlığını öğrenmiş olmaları gerekiyordu bu yaşlarına dek, ne de olsa lise öğrencisiydiler.

— Aldırma, dedi, Liseli çocuklar işte. Şuradaki merdivenleri çıkarken ayağım takıldı, düşüyordum az kalsın, dengemi zor korudum. Onlar da başladılar dalga geçmeye, çocukluk işte... Dedim ya, aldırma! Sen biraz üzgün gibisin?

— O çocuklar, benimle dalga geçiyordu, seninle değil! Ben de biliyorum, gözleri görmeyen bir adamın böyle, bu şekilde kitapla oynaması çok gülünç. Ama benim hasretimi bir bilselerdi onlar Mete... Yılına benzeyen harfleri görebilmek, sıradağları andıran harfler, ters bastonlar, sopalar... Benim bunlara olan hasretimi bir bilseler...

Biliyor musun Mete, ben bir kitabı bağırma bastığım zaman, bir anne gibi hissediyorum kendimi. Bir kitabın arasını açıp da yüzüme kapattığım zaman aldığım koku... Gül, lale, papatya, nergis... envai çeşit çiçekten oluşturulmuş bir bahçenin tam ortasında olduğumu hissediyorum!

Benim sadece gözlerime görme izni verilmemiş ama, ama ben, kokuyu çok iyi biliyorum. Sevgisini hissettiğin çocuğunu niye görmek istemeyesin ya da ciğerlerine kokusunu doldurduğun bir çiçeği eline alıp da seyretmek...

İsyan etmiyorum Mete! Kimseye kızmıyor, kimseye küsmüyorum. Bir tek kızgınlığım var; o da Zeynep Abla'ya.

— Ne yaptı ki?

— Ne yapsın ki daha... Kendi kör dünyamda, ağır aksak giden bir çocuktum. Nerden çıktıysa karşıma, bana kitaplardaki gizli dünyayı öğretti. Göremediğim halde, koklayarak kitapları okuyabilmeyi öğretti. Brail alfabesinin kabartma harfleri olmasa bile, şu mürekkep kurularına dokunup, hissederek okumayı öğretti.

Mete'nin yeni hediye ettiği kitabın sayfalarını çevirdi. Bir yerde durup, elini yazıların üzerinde gezindirdi. Rasgele bir yerde işaret parmağını sabitledi:

— Bak, dedi, Bak şurada bir 'A' harfi var, görüyor musun? Baksana şu estetiğe. Ben göremiyorum, ama sen kesin görürsün, yeter ki biraz dikkatle bak. Çok güzel bir ev gizli bu 'A' harfinin içinde.

Şu çatının altında yatan evin penceresinden dışarıyı seyreden çocukları görüyor musun, ne kadar da mutlular, öyle değil mi?

Mete, Âdem'in görmeyen gözlerinin önünde canlanan bu hayale şaşırdı doğrusu. Âdem'in eliyle gösterdiği yerde bir "A" harfi yoktu belki, ama ne var ki, böylesi hayalleri kurabilmek müthiş bir hayal gücü, müthiş bir yetenek gerektiriyordu. Şaşkınlığını gizleyemedi.

— Kızma Âdem, ama bizim dahi göremediğimizi sen nasıl görüyorsun?

— Zeynep Ablam sayesinde. İşte ona kızıyorum ya Mete! Şu parmağımın ucu hangi harfe denk düşüyor bilmiyorum, ama doğru olmasa da, küçük bir "A" harfinde görebildiğim dünyanın sadece kapısını görebilmek... Bu Zeynep Abla, neden bana gösterdiklerini biraz olsun, şu görenlere öğretmedi ki... Neden Mete, neden?

Yılların içinde biriktirdiği isyanı bir anda Mete'ye kustu. Tir tir titreyen elleriyle kitaplarını ve esasını bulup, hışımla kalktı yerinden. Koluna girip yardım etmeye çalışan arkadaşını sertçe iteklerken, Mete'nin yüreğine düşürdüğü yangını fark edemedi.

Epeydir zorla tuttuğu gözyaşlarını, hiçbir şey yapamadan ancak gidişini seyrettiği Âdem'in ardından salıverdi.

— Haklısın Âdem, diye mırıldandı, Haklısın! Kim bilir, belki de Zeynep Abla yapmaya çalıştı da, başarılı olamadı. Söz Âdem, sana söz... Zeynep Abla başaramadıysa da ben yapacağım. Ne sen, ne de ben bir daha asla ağlamayacağız bu yüzden, söz!

AĞLAMAK YOK